

МАУП: Збірник наукових праць. - 2011. - Вип. 2 (29). - С. 88-92. - [Електронний ресурс]: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/nrmaup/2011_2/pdf_files/88-92.pdf

9. Винниченко Н.В. Сучасний стан розвитку державного внутрішнього фінансового контролю в Україні / Проблеми підвищення ефективності інфраструктури. - 2010. - Вип. 28. - 247 с. - [Електронний ресурс]: <http://>

archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/nrmaup/2011_2/pdf_files/88-92.pdf.

Черечук Х.В.,
здобувач Харківського національного університету
внутрішніх справ
Надійшла до редакції 10.11.2012

УДК 347.83:004.738.5

МЕРЕЖА ІНТЕРНЕТ ЯК СКЛАДОВА ЧАСТИНА СУЧАСНОГО ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОСТОРУ УКРАЇНИ

Шевченко С. І.

Людина завжди існувала в інформаційному просторі, що її оточував. Розширенню інформаційного простору сприяли поява друкарства й пошти, винахід телеграфу й телефону, відкриття радіо й телебачення. Величезний і вирішальний внесок у глобалізацію інформаційного простору внесло масове застосування у всіх сферах діяльності людини сучасних інформаційно-комунікаційних технологій.

Сучасні інформаційні технології дають можливість накопичувати інформацію й миттєво надавати її в різних формах кожному, хто потребує. Це кардинально змінило бізнес, освіту, дім, зайнятість і практично все, що нас оточує. Інформаційна складова в житті сучасного суспільства, яка збільшується з року в рік, свідчить про його інтенсивну інформатизацію [1].

Метою цього дослідження є визначення місця глобальної комп'ютерної мережі Інтернет як складової частини інформаційного простору України.

Проблемою інформаційного простору в аспекті формування образів інформаційного суспільства на теренах вітчизняної науки займаються здебільшого фахівці-соціологи (В. Щербіна, О. Лобовікова й інші). Соціально-політичні виміри інформаційного простору розглядають В. Карпенко та Ю. Бондар. Проблемами правового регулювання інформаційного простору (зокрема й мережі Інтернет) займаються провідні вчені-юристи, а саме: І.В. Арістова, І.Л. Бачило, В.М. Брижко, Р.А. Калужний, В.А. Копилов, А.П. Курило, В.С. Цимбалюк та ін.

Сучасний інформаційний простір України є основою соціально-економічного, політичного, культурного розвитку й гарантування безпеки держави. На сьогодні в національному законодавстві не легалізовані поняття "інформаційний простір України" та "інформаційно-правовий простір України". Як зазначає А.В. Баранов, інформаційний простір України – це соціальне середовище, в якому здійснюється виробництво, збирання, зберігання, поширення й використання інформації, і на яке поширюється юрисдикція України [2, 71].

Єдиний інформаційно-правовий простір є системою організаційно й методично пов'язаних інформаційних ресурсів, сформованих державою й іншими учасниками інформаційних відносин. Зміст понять "інформаційний простір" та "інформаційно-правовий простір" найкраще розкривається через поняття "інтеграція", "сумісність", "єдність" організаційно-правових, методичних, технічних і телекомунікаційних засобів, що використовуються в процесі інформатизації.

Зазначимо, що К.І. Беляков у складі інформаційного простору пропонує розглядати такі основні категорії:

1) інформаційний ресурс суспільства як сукупність інформаційних ресурсів різного характеру – документів (також таких, що знаходяться в різних інформаційних

системах), інформацію, що міститься в базах і банках даних, в архівах усіх видів, у системах депозитаріїв державних інформаційних ресурсів тощо;

2) інформаційно-телекомунікаційна інфраструктура, що містить:

- територіально розподілені державні, недержавні й корпоративні комп'ютерні й телекомунікаційні мережі, системи спеціального призначення загального користування, канали передачі даних, кошти комутації й керування інформаційними потоками;

- інформаційні, комп'ютерні й телекомунікаційні технології;

- інформаційну індустрію;

- ринок інформаційних технологій, засобів зв'язку, інформатизації й телекомунікації, інформаційних продуктів і послуг;

- соціальний інтелект - організаційні структури, також кадри, здатні забезпечити створення, функціонування й розвиток національної інформаційної інфраструктури;

3) систему ЗМІ;

4) систему взаємодії інформаційного середовища зі світовими відкритими мережами;

5) систему забезпечення інформаційної безпеки (захисту);

6) систему інформаційного законодавства [3, 39].

Спроба на законодавчому рівні визначити поняття "інформаційний простір" була зроблена народним депутатом України Л.Г. Лук'яненком Зокрема, у проекті Закону України "Про інформаційний суверенітет та інформаційну безпеку України" він визначив, що національний інформаційний простір України - це сфера (об'ємний простір), у якій здійснюються інформаційні процеси й на яку поширюється юрисдикція України. Об'єктами національного інформаційного простору є інформаційна продукція в усіх її різновидах, включаючи твори літератури й мистецтва, наукові праці, публічні виступи, що використовуються в інформаційній діяльності, національні інформаційні ресурси, інформаційні послуги, організаційні та майнові функціональні елементи інформаційної інфраструктури [6, 39].

Поняття "інформаційний простір" можна розглядати у вузькому розумінні, тобто, що це -- електронний інформаційний простір, що створюється при використанні електронних мереж. Або в ширшому - сфери в сучасному суспільному житті світу, в яких інформаційні комунікації відіграють провідну роль. У цьому значенні поняття інформаційного простору зближується з поняттям інформаційного середовища. У свою чергу, інформаційне середовище - це сукупність технічних і програмних засобів зберігання, обробки й передачі інформації, а також політичні, економічні й культурні умови реалізації процесів інформатизації.

До складу цього поняття “інформаційний простір” входять його суб’єкти, все матеріально-технічне середовище, вся інтелектуально-інформаційна власність цих суб’єктів. Це досить великий і складний комплекс.

Суб’єктами національного інформаційного простору є, передусім, юридичні особи. Це:

- державні й недержавні інформаційні агентства;
- органи державної влади, інші державні й недержавні установи (організації) – через створені ними у встановленому порядку інформаційні служби;

- державні й недержавні установи, служби й центри збирання, зберігання, дослідження та поширення статистичної, соціологічної, економічної, іншої суспільно значущої інформації;

- підприємства зв’язку й іншого матеріально-технічного забезпечення життєздатності національного інформаційного простору, збирання, дослідження й поширення інформації та інші.

Суб’єктами національного інформаційного простору визнаються також фізичні особи - громадяни України й інших країн, які здійснюють відповідно до законодавства України професійну творчу діяльність у галузі інформації індивідуально.

Національний інформаційний простір - надзвичайно важливе поняття, яке у вартісній шкалі соціальних цінностей можна поставити на друге місце після державної незалежності. Держава зобов’язана забезпечити використання свого інформаційного простору у своїх інтересах та інтересах її громадян. Якщо вона цього не зробить, то її інформаційний простір буде використаний проти неї самої. І це ми бачимо на власному досить сумному прикладі.

До розпаду Радянського Союзу на всій його території, з Україною включно, був єдиний комуністично-радянський інформаційний простір, який суворо охоронявся й куди не допускалась жодна інформація, що не вкладалась у рамки панівної ідеології. З цією метою була створена система компартійної преси й розгалужені ретрансляційні теле- й радіомережі. Коли Україна стала незалежною, в її інформаційному просторі, за традицією, продовжували безперешкодно халяпинувати інформатори іншої країни. У перші роки незалежності наша держава зі свого дірявого бюджету навіть фінансувала теле- й радіопередачі з Москви, які дуже часто мали, як, до речі, і нині мають, антиукраїнське спрямування.

Говорячи про інформаційний простір, неможливо обминути такий феномен сучасної комунікативної сфери, як глобальна інформаційна мережа Інтернет. Її родовід бере початок від 1961 року - часу публікації Леонардом Клейнроком першої статті з теорії пакетної комунікації. А вже через 11 років Роберт Кан організував міжнародну конференцію з питань комп’ютерних комунікацій, що стала першою демонстрацією на публіці нової мережної технології. Цього ж 1972 року з’явилась електронна пошта.

З цього часу “всесвітня павутина”, як назвали мережу Інтернет, розвивається семимильними кроками. Можливості Інтернету безмежні. Мережа не має кордонів і повсюдно доступна. Для неї не існує відстаней. Її функціональні можливості постійно розширюються.

З технічної точки зору - Інтернет (від англ. Internet) - всесвітня система взаємополучених комп’ютерних мереж, що базуються на комплекті Інтернет-протоколів. Інтернет також називають мережею мереж. Інтернет складається з мільйонів локальних і глобальних приватних, публічних, академічних, ділових і урядових мереж, пов’язаних між собою з використанням різноманітних

дротових, оптичних і бездротових технологій. Інтернет становить фізичну основу для розміщення величезної кількості інформаційних ресурсів і послуг, таких як взаємопов’язані гіпертекстові документи Всесвітньої павутини (World Wide Web - WWW) і електронна пошта.

У повсякденній мові слово “Інтернет” найчастіше вживається в значенні Всесвітньої павутини й доступної в ній інформації, а не в значенні самої фізичної мережі. Також вживаються терміни “Всесвітня мережа”, “Глобальна мережа” чи навіть одне слово “Мережа”, “Інет” і т.д. Мережа Інтернет побудована на використанні протоколу IP (англ. IP - Internet protocol) і маршрутизації пакетів даних. Сьогодні Інтернет відіграє важливе значення у створенні інформаційного простору глобального суспільства, слугує фізичною основою доступу до веб-сайтів і багатьох систем (протоколів) передачі даних [4].

Сьогодні неможливо уявити життя без комп’ютеризації та інтернетизації всіх його сфер. Молодь уже переконалась: хто не володіє комп’ютером, не вміє “ходити” по Інтернету, той зупинився у своєму розвитку у вчорашньому дні й не має перспективи повної самореалізації в майбутньому.

Інтернет успішно завойовує країну за країною. Не обминула ця доля й нашу державу. Фахівці вважають, що в нас уже закладена достатня технічна база для успішного входження у світовий інформаційний простір, оскільки кількість активних користувачів мережі Інтернет країни становила на початок 2012 року 13,9 млн. осіб [5].

Останнім часом роль Інтернету у формуванні громадської думки справді надзвичайно зросла. Цьому сприяє низка факторів.

По-перше, швидкими темпами розвиваються Інтернет-видання, окремі з них досягають впливовості найтиражніших газет (наприклад, заснована Георгієм Гонгадзе Інтернет-газета “Українська правда”).

По-друге, все більше друкованих видань і теле- й радіокомпаній створюють власні сайти й розміщують на них свої випуски повністю чи вибірково, а інформаційні випуски як правило.

По-третє, відбувається взаємопроникнення інформації з традиційних ЗМІ в інтернет-видання, і навпаки - з Інтернету в традиційні форми мас-медіа. Так, приміром, Інтернет-видання “Українська правда” оприлюднює найцікавіші публікації з “України молоді” та інших газет або посилається на них. Навзаєм, газети нерідко передрукують повністю або фрагментами інтернетівські матеріали, не говорячи вже про численні цитування й посилання на різні сайти. Тобто, намітилося нове явище в медіа-просторі - своєрідний симбіоз традиційних засобів масової інформації й Інтернету, що посилює вплив тих і тих на суспільну свідомість.

Натомість, сьогодні проблемним залишається питання правого регулювання мережі Інтернет як складової частини інформаційного простору України. Але обсяг цієї статті не дає можливості нам висвітлити цю проблему.

Отже, мережа Інтернет - це глобальна технологія, яка становить основу формування й розвитку інформаційного суспільства. По суті, мережа Інтернет є інфраструктурою інформаційного суспільства, що складається з інформаційно-телекомунікаційних мереж і розподілених у них інформаційних ресурсів, як запасів знань, у сукупності, що являє собою інтегральне джерело знань і засіб комунікації суб’єктів інформаційного суспільства.

У мережі Інтернет можливі різні форми й види діяльності, характерні для інформаційного суспільства,

наприклад: повсякденна трудова діяльність у мережі; купівля-продаж товарів і надання послуг; зв'язок і комунікація; відпочинок і розваги; медичне обслуговування; можливість кожному практично миттєво одержувати з мережі Інтернет повну, точну й достовірну інформацію; миттєва комунікація кожного члена суспільства з кожним, кожного з усіма й усіх з кожним (наприклад, "чати" за інтересами в Інтернеті); підготовка (навчання) членів суспільства до роботи на персональних комп'ютерах і в інформаційно-телекомунікаційних мережах.

Інформаційний простір України - це множина інформації, об'єкти якої пов'язані між собою таким просторовим відношенням, як територія. У цьому сенсі можна вести мову про національний, регіональний, місцевий інформаційний простір. Інформаційний вибух, свідками якого ми є, супроводжується новою інформаційною технологією - Інтернет. Розвиток сучасних технологій сприяє створенню єдиного інформаційного простору, не обмеженого локальним рівнем, "не відаючого" про регіональні, державні, національні кордони. В основі цієї технології полягає доступ до величезних ресурсів інформації за допомогою глобальної інформаційної мережі Інтернет.

Отже, за допомогою мережі Інтернет активно формується й світовий інформаційний простір. У ньому вже сьогодні діють великі інформаційні конгломерати, що

поєднують системи створення інформації (видавничі будинки, редакції газет і журналів, телемережі, телестудії) і мережі, за допомогою яких вона поширюється (кабельні, телефонні, комп'ютерні, супутникові).

Література

1. Моніторинг стандартів освіти / за ред. Альберта Тайджмана і Т. Невіла Послтвейта. - Львів: Літопис, 2003. - 328 с.

2. Баранов А.О. Информационный суверенитет или информационная безопасность // Національна безпека і оборона. - 2001. - № 1. - С. 70-76.

3. Беляков К.И. Управление и право в период информатизации. Монография. - К.: Изд-во "КВЦ", 2001. - 308 с.

4. [Електронний ресурс]: <http://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%86%D0%BD%D1%82%D0%B5%D1%80%D0%BD%D0%B5%D1%82>.

5. [Електронний ресурс]: http://www.kmu.gov.ua/control/publish/article?art_id=244920436.

6. [Електронний ресурс]: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc4_2?id=&pf3516=1207&skl.

Шевченко С.І.,

*здобувач Харківського національного університету
внутрішніх справ*

Надійшла до редакції 30.09.2012

УДК 347.963.007(477)

СТРУКТУРНО-КОМПОНЕНТНА ХАРАКТЕРИСТИКА КАДРОВОЇ РОБОТИ В ОРГАНАХ ПРОКУРАТУРИ УКРАЇНИ

Пшонка А. В.

Однією з найважливіших функцій управління органами прокуратури є робота з кадрами. Така точка зору зумовлена тим, що створення організації, здатної успішно виконувати покладені на неї завдання, зводиться не лише до її організаційно-структурної побудови, а охоплює також формування, розвиток і використання кадрового потенціалу. Саме від якості кадрового складу залежить повна й оптимальна реалізація органами прокуратури завдань і функцій, покладених на неї Конституцією України, законодавчими й підзаконними нормативно-правовими актами.

Проблема належної організації кадрової роботи в органах прокуратури України останнім часом привертає значну увагу науковців. Організаційним аспектам кадрової роботи, принципам, формам і методам управління кадрами, проблемам правового регулювання проходження служби в органах прокуратури присвячено роботи М. Бурбики, М. Косюти, М. Мичка, В. Сухоноса та інших науковців. Але, як свідчить аналіз наукових праць і практика діяльності органів прокуратури України, у сфері організаційно-правового забезпечення кадрової роботи в органах прокуратури України залишається ціла низка невирішених проблем, зокрема недостатньо досліджено зміст кадрової роботи в органах прокуратури, неповною мірою надано характеристику її структурних складових. Актуальність дослідження зазначених питань безпосередньо пов'язана з сучасним етапом реформування правоохоронних органів, наближенням діяльності усіх підрозділів до європейських стандартів, необхідністю удосконалення діяльності прокуратури за усіма напрямками, що в результаті має призвести до підвищення авторитету органів прокуратури в суспільстві.

Мета цієї статті полягає в тому, щоб на основі аналізу теоретичних знань, нормативно-правових актів і узагальнень практики їх реалізації визначити сутність і

зміст структурно-компонентної характеристики кадрової роботи в органах прокуратури України.

Наукова новизна цього дослідження полягає в спробі, з використанням сучасних методів пізнання й урахуванням новітніх досягнень правової науки, надати загальну характеристику структури кадрової роботи, проаналізувати особливості проведення окремих видів роботи з персоналом в органах прокуратури, виокремити проблемні питання в цій сфері та перспективні шляхи їх вирішення.

На основі аналізу наукових праць з теорії управління, положень чинного законодавства, зокрема Закону України "Про прокуратуру" від 5 листопада 1991 року № 1789, наказів Генерального прокурора України "Про організацію роботи і управління в органах прокуратури України" від 26 грудня 2011 року № 1гн, "Про організацію роботи з кадрами в органах прокуратури України" від 15 грудня 2011 року № 2гн до числа основних напрямів реалізації кадрової функції управління в органах прокуратури належить: систематичне вивчення та облік кадрів прокуратури; планування трудових ресурсів (стратегія); добір прокурорсько-слідчих кадрів; розстановка та переміщення прокурорсько-слідчих кадрів; оцінка трудової діяльності прокурорсько-слідчих кадрів; професійне навчання прокурорсько-слідчих кадрів згідно з характером, профілем служби в органах прокуратури; психологічне забезпечення (виховання).

Вважаємо, що структурну характеристику змісту кадрової роботи варто розглядати як систему, що складається з таких компонентів: аналіз кадрової роботи; добір, розстановка, закріплення й виховання кадрів; атестація працівників органів прокуратури; робота з внутрішнім і міжрегіональним кадровим резервом; професійна підготовка й підвищення кваліфікації кадрів органів прокуратури; облік кадрів і звітність про роботу

**ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ
ПРАВНИЧИЙ ЧАСОПИС**